

‘DE THRILLERS VAN PRESTON & CHILD STEKEN MET KOP EN SCHOULDERS
UIT BOVEN DIE VAN HUN CONCURRENTEN.’ PUBLISHERS WEEKLY

PRESTON & CHILD

STAD VAN DE EEUWIGE NACHT

1

Met grote passen, zijn handen diep in zijn zakken geduwd, liep Jacob voor zijn kleine broertje uit door de koude decemberavond. Ryan, het broertje, had de doos eieren in zijn handen die ze net bij de buurtwinkel hadden gekocht, betaald met het geld dat Jacob uit de portemonnee van hun moeder had gejat.

‘Ten eerste omdat die ouwe lul echt niet deugt,’ zei Jacob tegen zijn broertje. ‘En ten tweede vanwege die racistische opmerkingen van hem. Dat weet je toch nog wel, dat hij de Nguyens “spleetogen” noemde?’

‘Jawel, maar...’

‘En ten derde omdat hij bij de kassa van de C-Town voordrong en me verrot schold toen ik zei dat dat niet eerlijk was. Dat weet jij toch ook nog wel?’

‘Tuurlijk. Maar...’

‘En ten vierde vanwege al die achterlijke verkiezingsborden bij hem in de tuin. En weet je nog dat hij Foster met zijn tuinslang heeft natgespoten, alleen maar omdat die over zijn grasveld gelopen was?’

‘Jawel, maar...’

‘Wat nou máár?’ Jacob hield zijn pas in en draaide zich naar zijn broertje om.

‘Maar als hij nou een geweer heeft?’

‘Hij gaat toch zeker niet op kinderen schieten! En hoe dan ook, voordat die ouwe zak doorheeft wat er aan de hand is, zijn wij allang weg.’

‘Hij kan wel van de maffia zijn.’

‘Van de maffia? Iemand die Bascombe heet? Hoe kom je daar

nou bij! Als hij nou Garguglio of Tartaglia heette, dan stonden we hier niet. Nee, dit is gewoon een ouwe hufter die we een lesje moeten leren.’ Plotseling achterdochtig keek hij Ryan aan. ‘Of ben jij daar te schijterig voor?’

‘Nee, nee.’

‘Oké. Dan gaan we.’

Jacob draaide zich om en liep 84th Avenue af. Op de hoek van 122nd Street sloeg hij rechts af. Daar minderde hij vaart en slenterde over de stoep alsof hij een avondwandelingetje maakte. Aan weerszijden van de straat stonden voornamelijk vrijstaande en twee-onder-een-kapwoningen: een typische woonwijk in Queens. De hele buurt was versierd met kerstverlichting.

Hij ging nog wat langzamer lopen. ‘Moet je kijken, het huis van die ouwe,’ zei hij over zijn schouder. ‘Pikkedonker. Geen lichtje te bekennen – als enige in de hele straat. Wat een graftak.’

Het huis lag aan de overkant van de straat. De lantaarns schenen tussen de kale boomtakken door en wierpen een spinnenweb van schaduwen over de ijzige grond.

‘Oké, we slenteren gewoon langs alsof er niks aan de hand is. Dan doe jij de doos open, we mikken een dozijn eieren naar zijn auto en dan rennen we de hoek om tot we een heel eind verder zijn.’

‘Maar dan weet hij dat wij het waren.’

‘Wat zit je nou te zeiken? Het is toch donker? Bovendien, alle kinderen in de hele buurt hebben een pesthekel aan hem. En de meeste grote mensen ook. Iederéén heeft de pest aan hem.’

‘Maar als hij nou achter ons aan komt?’

‘Zo’n ouwe lul? Die heeft binnen zeven seconden een hartaanval,’ gnuifde Jacob. ‘Zodra die eieren zijn auto raken, zijn ze meteen stijf bevroren. Ik wil wedden dat hij wel tien keer zijn auto moet wassen voordat hij die zooi er weer af heeft.’

Over de stoep, behoedzaam nu, liep Jacob op het huis af. Achter het voorraam op de begane grond zag hij een blauw schijnsel: Bascombe zat tv te kijken.

‘Komt een auto aan,’ fluisterde hij. Ze doken weg achter een paar struiken toen de auto de hoek om kwam en de straat in reed. Even was alles verlicht door de koplampen. Toen de wagen voorbij was, voelde Jacob zijn hart bonzen.

‘Misschien kunnen we beter...’ begon Ryan.

‘Hou je kop.’ Hij kwam van achter de struiken tevoorschijn. Het was lichter op straat dan hem lief was: niet alleen brandden de straatlantaarns, maar ook de kerstversiering: verlichte Santa’s, rendieren en kerststalletjes in een groot aantal voortuinen. Bij Bascombe was het dan tenminste een stuk donkerder.

Nu slopen ze in de schaduw van de langs de stoeprand geparkeerde auto’s langzaam dichterbij. Bascombes auto, een groene Plymouth Fury uit 1971 die hij iedere zondag in de was zette, stond op de oprit, zo dicht mogelijk bij het huis. Toen Jacob langsliep, zag hij vaag het silhouet van de oude man in zijn fauteuil, pal voor een gigantisch tv-schermb.

‘Ho. Daar zit hij. Muts omlaag, capuchon op. En doe je sjaal hoger.’

Ze sjorden aan hun jassen en truien tot ze goed vermomd waren en gingen toen in het donker tussen de auto en een grote struik zitten wachten. De seconden tikten voorbij.

‘Ik heb het koud,’ dreinde Ryan.

‘Hou je kop.’

Ze bleven zitten wachten. Jacob wilde het niet doen zolang de oude man nog tv keek; vanuit zijn stoel hoefde hij alleen maar op te staan om hen te zien. Ze moesten wachten tot hij voor die tv weg was.

‘Straks zitten we hier de hele nacht.’

‘Hou nou toch even je kop!’

En plotseling stond de ouwe lul op. Hij liep voor het scherm langs – even waren zijn baardige gezicht en magere gestalte duidelijk te zien in het blauwe licht – naar de keuken.

‘Nú!’

Met Ryan op zijn hielen rende Jacob naar de auto.

‘Openmaken!’

Ryan klapte de doos met eieren open en Jacob greep een ei. Aarzelend pakte Ryan er ook een. Jacob smet zijn ei naar de auto, waar het met een bevredigende *plets!* op de voorruit belandde. Nog een, en nog een. Eindelijk gooide ook Ryan een ei. Zes, zeven, acht... de hele verpakking ging leeg: op de voorruit, de motorkap, het dak, de portieren. In hun haast lieten ze er een paar vallen.

‘Wat moet dat daar!’ klonk een gebrul, en zwaaiend met een honkbalknuppel kwam Bascombe de keukendeur uit hollen.

Jacob schrok zich een ongeluk. ‘Rénnen!’ schreeuwde hij.

Ryan liet de lege doos vallen, draaide zich om, gleed onmiddellijk uit op een stuk ijs en viel.

‘Shit!’ Jacob holde terug, greep Ryan bij zijn jas en zeulde hem overeind, maar intussen was Bascombe, met zijn slaghout in de aanslag, al heel dichtbij.

Alsof de duvel hun op de hielen zat renden ze de oprit af, de straat op. Bascombe kwam hen achterna en tot Jacobs verbazing kreeg hij geen hartaanval en viel hij niet dood neer. Hij kon ontzettend hard lopen; het leek wel of de afstand kleiner werd. Ryan begon te jammeren.

‘Stelletje rotjongens, ik sla jullie de kop in!’ riep Bascombe achter hen.

Met Ryan op zijn hielen vloog Jacob de hoek om naar Hillside Avenue, langs een stel winkels met de rolluiken omlaag, en langs een honkbalveld. Die ouwe wist van geen opgeven en kwam nog steeds krijsend en met geheven slaghout achter hen aan. Maar zo te zien begon hij moe te worden; het leek alsof de afstand iets groter werd. Een eind verderop zag Jacob de metalen hekken rond het terrein van de voormalige autohandel, waar ze volgend voorjaar een flat gingen bouwen. Een tijdje geleden had iemand een opening in die omheining gemaakt. Daar dook hij op af. Nog steeds op de voet gevolgd door Ryan kroop hij door het gat. Nu begon Bascombe echt achterop te raken, hoewel hij vervaarlijk bleef brullen.

Achter de autohandel lag een verlaten bedrijventerrein met een stel leegstaande gebouwen. Jacob zag een bouwvallige garage met een afbladderende houten deur en een kapotte ruit ernaast. Bascombe was nergens meer te bekennen. Misschien had hij bij het hek de achtervolging gestaakt, maar Jacob had zo’n gevoel dat die ouwe lul nog steeds achter hen aan zat. Ze moesten een plek vinden om zich te verstoppen.

Hij rammelde aan de deur van de garage: op slot. Voorzichtig stak hij zijn arm door het kapotte raam, tastte naar de deurklink en draaide die van binnenuit om. Knersend ging de deur open.

Gevolgd door Ryan glipte Jacob naar binnen; zorgvuldig en

onhoorbaar trok hij de deur achter hen dicht en schoof er een grendel voor.

Even stonden ze in het donker uit te hijgen. Jacob moest zo zijn best doen om geen lawaai te maken dat hij dacht dat zijn longen ervan zouden knappen.

‘Stelletje etters!’ hoorden ze in de verte. ‘Ik krijg jullie nog wel!’

De garage was helemaal leeg, afgezien van een paar scherven op de grond, en het was er aardedonker. Jacob pakte Ryan bij de hand en sloop verder naar binnen. Ze moesten zich ergens verstoppen voor als die ouwe Bascombe het in zijn hoofd haalde om hier naar hen te komen zoeken. Het had er alles van weg dat die idioot echt klappen wilde gaan uitdelen met dat eind hout. Toen Jacobs ogen eenmaal aan het donker gewend waren, zag hij tegen de achtermuur een hoop bladeren liggen – een enorme berg.

Hij trok Ryan mee en groef een gat in de bladerberg. Hij ging op de zachte laag liggen en maaide met zijn handen in het rond om zichzelf en zijn broertje met dor blad te bedekken.

Er verstreek een minuut. En nog een. Bascombe hoorden ze niet meer schreeuwen – het was volkomen stil. Langzaamaan herwon Jacob zijn adem en zijn zelfvertrouwen. Na een tijdje begon hij te giechelen. ‘We hebben hem goed te pakken genomen, die ouwe knakker.’

Ryan zei niets.

‘Heb je dat gezien? Hij was in zijn pyjama. Misschien is zijn piemel wel bevroren en eraf gevallen.’

‘Zou hij onze gezichten gezien hebben, denk je?’ vroeg Ryan met bevende stem.

‘Met al die mutsen, sjaals en capuchons? Geen schijn van kans.’ Hij gniffelde weer. ‘Ik wil wedden dat die eieren intussen keihard bevroren zijn.’

Eindelijk durfde Ryan ook even te lachen. ‘Stelletje etters, ik krijg jullie nog wel!’ bouwde hij de bejaarde, amechtige stem met het platte accent na.

Lachend kwamen ze uit de bladeren overeind en begonnen zich af te kloppen. Plotseling snoof Jacob luidruchtig. ‘Je hebt een scheet gelaten!’

‘Nietes!’

‘Welles!’

‘Nietes! Je staat zelf te ruften!’

Jacob verstarde en snoof nogmaals. ‘Wat ís dat in godsnaam?’

‘Dat is geen scheet. Dat is... dat is echt goor.’

‘Zeg dat wel. Het lijkt wel... ik weet niet, rottend vuilnis of zo.’

Kokhalzend deed Jacob een stap achteruit in de bladeren en struikelde bijna. Hij stak een hand uit om zich in evenwicht te houden en met een geluid als een zucht zeeg de bladerberg waarin hij zich zojuist nog verscholen had ineen. De stank sloeg over hen heen, honderdmaal erger dan voorheen. Wankelend deinsde hij achteruit, terwijl hij Ryan hoorde zeggen: ‘Kijk daar, een hánd...’

2

Inspecteur Vincent D'Agosta stond in de schijnwerpers bij de garage in Kew Gardens, Queens, te kijken hoe de forensische dienst zijn werk deed. Hij baalde ervan dat hij de avond voor zijn vrije dag nog zo laat was opgetrommeld. De melding was binnengekomen om acht over halftwaalf – als het tweeëntwintig minuten later geweest was, had inspecteur Parkhurst het telefoontje gekregen.

Hij slaakte een zucht. Dit werd natuurlijk een zootje: een jonge vrouw, onthoofd. In gedachten zag hij de koppen in de sensatiebladen al voor zich, in de trant van 'Onthoofd lijk in topless bar' – de beroemdste kop uit de gehele geschiedenis van de *New York Post*.

Johnny Caruso, hoofd van de forensische dienst, kwam vanuit de lichtgloed tevoorschijn en borg zijn iPad op in zijn tas.

'Wat kun je me vertellen?' vroeg D'Agosta.

'Verrekte bladeren. Probeer daarin maar eens te zoeken naar haar, vezels, vingerafdrukken, wat dan ook. Een naald in een hooiberg.'

'Zou de dader dat geweten hebben, denk je?'

'Nee. Tenzij hij ooit bij de forensische dienst heeft gewerkt. Stom toeval.'

'Geen hoofd?'

'Nee. En de onthoofding is niet hier gebeurd – geen bloed.'

'Doodsoorzaak?'

'Eén schot door het hart. Groot kaliber, snelle kogel, dwars door het lichaam, van achter naar voor. Misschien dat er nog fragmentjes in de wond zitten, maar geen kogel. En ook dat is

niet hier gebeurd. Gezien de kou en zo schat ik dat het lijk een dag of drie, vier geleden gedumpt is.'

'Aanranding?'

'Geen zichtbare tekenen, maar we moeten wachten op de lijk-schouwer, tot die onderzoek heeft verricht op de diverse, eh...'

'Juist,' zei D'Agosta haastig. 'Geen papieren bij zich, niets?'

'Niets. Geen enkel document, lege zakken. Blanke vrouw, zo'n beetje één vijfenzeventig lang – al is dat moeilijk te zeggen –, begin twintig, atletisch, fit. Dolce & Gabbana-jeans. En zie je die krankzinnige sneakers die ze aanheeft? Moet je die maar eens googelen. Louboutin. Bijna duizend dollar.'

D'Agosta floot even. 'Duizend dollar voor een paar sneakers? Holy shit.'

'Ja. Rijke blanke meid. Zonder hoofd. Nou, dan weet je het wel, D'Agosta.'

D'Agosta knikte. De pers kon ieder moment arriveren – en inderdaad, alsof hij over telepathische gaven beschikte, daar kwam een bestelbusje van Fox 5, en nog een, gevolgd door een Uber met daarin niemand minder dan Bryce Harriman, de verslaggever van de *Post*, met een air alsof hij Mr. Pulitzer zelf was.

'Jezus.' D'Agosta mompelde even in zijn walkietalkie om versterking aan te vragen in de vorm van een persvoorlichter, maar Chang stond al bij de politiebarricades zijn gebruikelijke glatte praatje af te draaien.

Caruso negeerde het steeds luidere geroezemoes aan de andere kant van de barricade. 'We hebben nog geen naam, we zoeken in de database met vermiste personen. Vingerafdrukken, de hele mikmak.'

'Ik denk niet dat je haar ooit zult vinden.'

'Dat weet je nooit met zo'n meid: cocaïne, speed. En misschien was ze wel een dure callgirl – het kan maar zo.'

D'Agosta knikte nogmaals. Hij begon de positieve kant van de zaak in te zien. Dit onderzoek zou breed uitgemeten worden in de pers. Uiteraard kon dat goed of slecht uitpakken, maar hij ging een uitdaging niet uit de weg en had het gevoel dat dit wel eens een succes kon worden. Als zoiets gruwelijks tenminste een succes genoemd kon worden. Onthoofding. Dan moest de dader dus een zieke, verwrongen geest hebben, en zo iemand was mak-

kelijk te pakken. En bovendien, als dit de dochter van een of andere rijke familie was, dan kreeg het laboratoriumonderzoek voorrang bij de notoir trage forensische laboratoria van de NYPD en hoefde hij eens één keer niet te wachten op de afhandeling van allerhande eerder ingediende vage vergrijpen.

De mannen van het forensische team, in lange jassen gehuld als een team chirurgen, hurkten hier en daar neer, hesen zich weer overeind en schuifelden rond als enorme witte apen, bestudeerden de dorre blaadjes een voor een, tuurden door een vergrootglas naar de cementvloer van de garage, bekeken de deurknoppen en ramen, namen vingerafdrukken van de glasscherven op de grond – alles volgens het boekje. Het zag er professioneel uit; Caruso was de beste. Ook zij voelden aan dat dit een groot onderzoek werd. Na alle laboratorioschandalen van de afgelopen tijd gingen ze extra zorgvuldig te werk. En de twee jochies die het lijk hadden gevonden, waren meteen, ter plekke, nog voordat ze naar hun ouders waren teruggebracht, ondervraagd. Er werd geen enkel risico genomen.

‘Ga zo door,’ zei D’Agosta, en hij gaf Caruso een schouderklopje voordat hij wegliep.

Het begon koud te worden, en D’Agosta besloot een energieke wandeling te gaan maken langs de afrastering van het voormalige parkeerterrein van de autohandel. Misschien was er nog een manier om het terrein binnen te dringen en had hij die eerder over het hoofd gezien. Ook buiten het schijnsel van de lichtbakken was het niet echt donker, maar toch knipte hij zijn lantaarn aan en scheen tijdens het lopen om zich heen. Hij liep rond de hoek van een gebouwtje achter op het terrein, wrong zich langs een hoop samengeperste auto’s en zag daar net binnen de omheining iemand op zijn hurken zitten – binnen de omheining. Het was geen politieman, niemand van zijn team: de gestalte leek wel een Michelinmannetje in zijn donzen jack, en een capuchon die veel te groot was voor zijn hoofd stak als een horizontale kachelpijp naar voren.

‘Hé! Jij daar!’ Met een hand aan zijn dienstwapen en de lantaarn in zijn andere hand liep D’Agosta haastig op de figuur af. ‘Politie! Overeind, en handen waar ik ze zien kan!’

De gestalte kwam met zijn handen in de lucht overeind en

draaide zich naar hem om. Het gezicht was volledig onzichtbaar in de schaduw van de bontrand van de capuchon. Het enige wat hij zag waren twee glanzende ogen in die donkere spelonk.

D'Agosta's nekhaar ging overeind staan en hij trok zijn wapen. 'Wat moet dat hier? Heb je die politieafzetting niet gezien? Papieren, en wel nú!'

'Mijn beste Vincent, berg gerust dat wapen weg.'

D'Agosta herkende de stem onmiddellijk. Hij liet het pistool zakken en stak het in de holster. 'Jezus, Pendergast, wat doe jij hier? Je weet best dat je je moet melden voordat je ergens gaat zitten rondsnuffelen.'

'Als ik hier dan toch naartoe moest, leek het me zonde om geen theatrale entree te maken. En wat een bof dat jij me hier aantrof.'

'Zeg dat wel, ja: jij boft. Voor hetzelfde geld had ik je voor je donder geschoten.'

'Ik moet er niet aan denken: "voor mijn donder geschoten". Je verbaast me keer op keer met die kleurrijke uitdrukkingen van je.'

Even stonden ze elkaar zwijgend aan te kijken; toen trok D'Agosta een handschoen uit en stak zijn hand uit. Ook Pendergast trok zijn zwartleren handschoenen uit en ze schudden elkaar de hand. D'Agosta greep met zijn andere hand Pendergasts onderarm. Pendergasts vingers voelden ijskoud aan; hij schoof zijn capuchon naar achteren zodat zijn bleke gezicht te zien was. Het witblonde haar was naar achteren gekamd en zijn zilvergrijze ogen glinsterden onnatuurlijk fel in het schemerlicht.

'Je móést hiernaartoe?' vroeg D'Agosta. 'Ben je officieel op deze zaak gezet?'

'Ja, voor straf. Ik vrees dat ik momenteel even niet bepaald populair ben bij de FBI-bazen. Ik zit – hoe zeg jij dat ook altijd weer zo fraai? – tot aan mijn nek in de schijterij.'

'In de stront? Tot aan je oren, bedoel je?'

'Precies. Tot aan mijn oren in de stront.'

D'Agosta schudde zijn hoofd. 'Waarom heeft de FBI hier belangstelling voor?'

'Volgens een van mijn bazen, Longstreet, is het lijk hier vanuit New Jersey naartoe gebracht. Dus van de ene staat naar de andere.

Hij denkt dat dit wel eens een kwestie van georganiseerde misdaad kan zijn.'

'Georganiseerde misdaad? Maar we hebben het bewijsmateriaal nog niet eens bij elkaar. En New Jersey? Hoe komt hij daar nou weer bij?'

'Tja, Vincent, ik vrees dat het een en al fantasie is. Met als enig doel om mij een lesje te leren. Maar ik val met mijn neus in de boter nu ik jou hier tref. Net als die allereerste keer in het Museum voor Natuurlijke Historie.'

D'Agosta schraapte even zijn keel. Hij was blij Pendergast te zien, maar vond het beslist niet prettig te horen dat de FBI zich met de zaak bezighield. En ondanks de badinerende toon van Pendergasts opmerkingen, die geforceerd aandeden, zag de FBI-agent er niet goed uit. Allesbehalve. Hij was mager, bijna vel over been, zijn wangen waren ingevallen en hij had donkere kringen onder de ogen.

'Ik beseft dat dit geen welkome ontwikkeling is,' zei Pendergast. 'Ik zal mijn uiterste best doen je niet voor de voeten te lopen.'

'Geen probleem, je weet wat het is met de NYPD en de FBI. Kom, we lopen even naar de plaats delict, dan stel ik je voor. Wil je zelf ook rondkijken?'

'Als jullie klaar zijn met het bewijsmateriaal, dan heel graag.'

Heel graag. Hij klonk anders niet echt blij. En dat zou er niet beter op worden als hij het drie dagen oude lijk zonder hoofd zag.

'Hoe zijn ze het terrein op en weer af gekomen?' vroeg Pendergast toen ze op weg waren naar de plaats delict.

'Dat was niet zo moeilijk. De dader had een sleutel van de achterpoort, is naar binnen gereden, heeft het lijk gedumpt en is weer vertrokken.'

Ze kwamen aan bij het terrein voor de open garage en liepen de felle lichtkring in. Het forensisch team was klaar en stond in te pakken.

'Waar komt al dat blad vandaan?' vroeg Pendergast zonder veel belangstelling.

'We denken dat het lijk in de laadbak van een pick-up heeft gelegen, onder een berg bladeren en afgedekt met een zeil. Het zeil ligt in de hoek, blad en lijk zijn vlak voor de achtermuur neer-

gesmeten. We zijn bezig de burens te ondervragen om te kijken of iemand hier een auto of een vrachtauto heeft gezien. Tot nu toe zonder succes. Er wordt hier dag en nacht continu af en aan gereden.'

D'Agosta stelde special agent Pendergast voor aan Caruso en aan zijn rechercheurs, die stuk voor stuk duidelijk lieten merken niet blij te zijn met de aanwezigheid van de FBI. Pendergasts uiterlijk hielp ook niet bepaald mee: hij liep erbij alsof hij net terug was van een Zuidpoolexpeditie.

'Oké, duidelijk,' zei Caruso zonder Pendergast zelfs maar aan te kijken.

Pendergast liep de garage in, naar het lijk toe, en D'Agosta ging achter hem aan. Het dorre blad was weggebezemd en het lijk lag op de rug. Tussen de schouderbladen was de enorme uittredewond van een dumdkogel te zien. Het hart was volkomen aan flarden, het slachtoffer moest op slag dood zijn geweest. Ondanks zijn vele jaren bij Moordzaken was D'Agosta nog steeds niet zo gehard dat hij hier troost uit putte – er was bar weinig troostrijks aan de dood van zo'n jong slachtoffer.

Hij hield enige afstand om Pendergast de ruimte te geven, maar tot zijn verbazing voerde de agent niet zijn gebruikelijke, eindeloze ritueel uit met reageerbuisjes en pincetjes en vergrootglazen die uit het niets opdoken. Bijna ongeïnteresseerd liep hij om het lijk heen, bekeek het vanuit diverse hoeken en hield zijn lange, bleke hoofd even schuin. Tweemaal om het lijk heen, driemaal. Tegen de tijd dat hij aan de vierde ronde begon lag er een onmiskenbaar verveelde blik in zijn ogen.

Hij liep terug naar D'Agosta.

'Iets ontdekt?' vroeg die.

'Vincent, ze zetten me hiermee op mijn nummer. Afgezien van de onthoofding zelf zie ik niet in waarom deze moord ook maar in de verste verte belangwekkend zou kunnen zijn.'

Naast elkaar bleven ze een tijdje naar het lijk staan kijken. Plotseling hoorde D'Agosta naast zich een gedempte kreet van verbazing. Pendergast knielde plotseling, en daar kwam de loep dan eindelijk tevoorschijn. Hij bukte zich om de betonnen vloer zo'n halve meter van het lijk af te bekijken.

'Wat is er?'

De FBI-agent gaf geen antwoord; hij bestudeerde het smerige cement alsof het de glimlach van de *Mona Lisa* was. Nu liep hij naar het lijk toe en haalde een pincet uit zijn zak. Hij boog zich over de stomp van de nek tot hij met zijn gezicht bijna op de wond zat, keek door de loep naar zijn pincet, stak dat de gapende wond in – D’Agosta moest zich bijna afwenden – en trok er iets uit; het leek wel een stuk elastiek, maar het bleek een dikke ader te zijn. Hij knipte er een stukje af en liet dat in een reageerbuis vallen, pulkte nog wat rond in de wonde, trok een tweede ader naar buiten en knipte ook daar een eindje af, dat eveneens in een reageerbuis verdween. Daarna bleef hij de enorme wond nog ettelijke minuten bestuderen, bijna ononderbroken in de weer met zijn pincet en zijn reageerbuisjes.

Na een tijd stond hij weer op. Hij keek nu iets alerter en minder verveeld uit zijn ogen.

‘Wat?’

‘Vincent, zo te zien hebben we werkelijk te maken met een probleem.’

‘Namelijk?’

‘Het hoofd is hier ter plekke van de romp gescheiden.’ Hij wees naar de vloer. ‘Zie je dat kerfje daar in de vloer?’

‘De hele grond zit vol krassen en deuken.’

‘Ja, maar in dát kerfje zit een stukje weefsel. De moordenaar heeft er alles aan gedaan om het hoofd af te hakken zonder sporen na te laten, maar zoiets valt niet mee. Op een gegeven moment is hij uitgeschoten en heeft hij dat kerfje in de vloer gemaakt.’

‘Waar is het bloed dan? Want als het hoofd hier afgezaagd is, dan moet er toch íets van bloed te vinden zijn.’

‘Aha! Er was geen bloed omdat het hoofd vele, vele uren of misschien zelfs ettelijke dagen na de dood is afgezaagd. Ze was elders al leeggebloed. Kijk maar eens naar die wond!’

‘Dus de onthoofding heeft pas later plaatsgevonden? Hoeveel later?’

‘Te zien aan de elasticiteit van de aderen in de hals minstens een etmaal later, dunkt me.’

‘Begrijp ik goed dat de moordenaar volgens jou een dag later teruggekomen is om het hoofd af te zagen?’

‘Misschien. En anders hebben we mogelijk te maken met twee personen. Die al dan niet samenwerkten.’

‘Twée daders? Hoe bedoel je?’

‘De eerste heeft haar doodgeschoten en gedumpt; de tweede... heeft haar gevonden en haar hoofd afgezaagd.’